

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 384/25
12.2.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маје Чогурић, председника већа, Миленије Петричевић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Савић, адвокат из Ниша, 7. јула 15, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Вељковић, адвокат из Београда, Милешевска 20, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 934/20 од 03.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 12.2.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 934/20 од 03.10.2024. године, у ставовима првом и трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужене изјављена против одлуке садржане у ставу другом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 934/20 од 03.10.2024. године, као недозвољена.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 626.692,50 динара, са законском затезном каматом почев од 02.10.2017. године, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на износ од 626.692,50 динара исплати законску затезну камату од 30.09.2017. године до 02.10.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 286.416,93 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целисти из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Жалбене разлоге је образложила и жалбени предлог изнела.

Претходним разматрањем жалбе тужене, другостепени суд налази да је жалба недозвољена у делу којим се побија одлука садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, јер парничне странке немају правни интерес да пресуду побијају у делу у коме су успели у спору, у смислу одредбе члана 378. став 3. Закона о парничном поступку. Из тог разлога, Апелациони суд у Београду је жалбу тужене у наведеном делу одбацио као недозвољену, применом одредбе члана 401. тачка 1. Закона о парничном поступку, као у ставу другом изреке ове пресуде.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужене није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ВВ, брат овде тужиоца и тужена били су у ванбрачној заједници од 1979. године све до 2013. године, када је иста престала због смрти ВВ. 1996. године у време трајања ванбрачне заједнице са овде туженом, ВВ купио је део кат. Парцеле ... КО ... у површини од 350 м2 од ГГ. Купопродајна цена је исплаћена и купац је уведен у посед, а потписани уговор није оверен, јер је продавац била носилац права коришћења на спорном земљишту. У оставинском поступку иза пок. ВВ, на заоставштини којом није обухваћено и предметно земљиште, за јединог законског наследника оглашен је његов брат, овде тужилац. 05.05.2015. године тужена је као купац закључила Уговор о купопродаји, оверен код Јавног бележника ОПУ:774-2015 са ГГ, као продавцем а који је за предмет имао исту непокретност као и уговор из 1996. године, и то део кат.парцеле ... у наведеној површини, уписане у ЛН ... КО ... Чланом 1. наведеног уговора констатовано је да су уговорне стране предметну купопродају обавиле 1996. године, за уговорену купопродајну цену од 2.000 ДЕМ у динарској противвредности од 6.800,00 динара по једном ару, да због национализације земљишта нису могле да овере уговор код надлежног суда, те да овим уговором потврђују постојање претходно закљученог уговора. Надаље, тужена је располагала предметним земљиштем 29.09.2017. године када је закључила Уговор о купопродаји ОПУ: 333-2017 са предузећем Трговина на велико ... по ком уговору је дана 02.10.2017. године, наведено предузеће туженој исплатило износ од 1.254.000,00 динара на име купопродаје наведеног земљишта. Из налаза и мишљења вештака грађевинске струке Небојше Гајића од 06.06.2024. године, произлази да тржишна вредност 1/2 земљишта на кп.број ...КО ... површине 350 м2 у време купопродаје по уговору од 29.09.2017. године, износи 626.692,50 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а посебно од чињенице да тужена није током поступка доказала да јој евентуално припада већи удео у стицању спорне кат. парцеле, те да је иста стечена у току трајања ванбрачне заједнице тужене и сада пок. ВВ, брата тужиоца, чији је тужилац законски наследник, првостепени суд је закључио да тужиоцу у складу са одредбом члана 12. и 13. Закона о наслеђивању, као

једином законском наследнику пок. ВВ припада 1/2 вредности непокретности коју је тужена отуђила након смрти свог ванбрачног супруга и целокупан износ купопродајне цене задржала за себе иако је предметна непокретност представљала заједничку имовину. На овај начин тужена се неосновано обогатила за износ 1/2 купопродајне цене, односно за износ од 627.000,00 динара, из којих разлога је првостепени суд, у границама тужбеног захтева усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да тужиоцу исплати наведени износ у складу са одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима-ЗОО. Тужиоцу је досуђена и законска затезна камата на наведени износ у складу са одредбом члана 214. ЗОО почев од 02.10.2017. године, односно од дана стицања, с обзиром да је са становишта првостепеног суда тужена несавесни стичалац јер јој је било познато да тужиоцу, као законском наследнику пок. ВВ припада 1/2 наведеног износа који је добила на име купопродајне цене.

Наведено чињенично стање утврђено је правилно и потпуно на основу изведених доказа, које је првостепени суд правилно оценио, у складу са одредбом члана 8. ЗПП. Наводима жалбе тужене, у којој нису изнете нове чињенице нити предложени нови докази, под условима прописаним чланом 372. став 1. ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Првостепени суд је на поуздано и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је закључио да је тужена у обавези да тужиоцу исплати износ од 627.000,00 динара на име стицаја без основа, са законском затезном каматом почев од дана стицања, дајући за своју одлуку јасне, довољне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд у Београду.

Супротно наводима у жалби тужиоца, правилно је првостепени суд оценио да је спорно земљиште стечено у време трајања ванбрачне заједнице и да представља заједничку имовину тужене и сада пок. ВВ, чији је законски наследник тужилац, као и да је купопродаја спорног земљишта извршена 1996. године, исплатом купопродајне цене продавцу и увођењем у посед купца, те да је накнадно закључен уговор између тужене и продавца 2015. године, у циљу евидентирања у јавној евиденцији – катастру, представља исправу која потврђује неспорну чињеницу о већ извршеном промету спорног земљишта 1996. године, са констатацијом да уговор у време промета тада није могао да буде оверен, због правног режима земљишта. Стога је неосновано позивање тужене на ништавост предметног уговора из 1996. године. Такође, полазећи од вида судске заштите коју тужилац тражи у овом спору, односно да тужбом тражи неосновано стечено а не утврђење права својине на непокретности, ирелевантни су за одлучивање наводи тужене који се односе на ништавост правног посла по основу кога је стечена заједничка имовина ње и правног претходника тужиоца.

Жалбом тужена неосновано напада резултате доказног поступка покушавајући да кроз изнете тврдње доведе у сумњу правилност закључка првостепеног суда о битним чињеничним питањима спорног односа, указујући да је првостепени суд пропустио да саслуша предложене сведоке на околност да је тужена спорним средствима измирила дугове пок. ВВ. Одредбом члана 8. ЗПП установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору

доказа и њиховом рангирању према доказној снази, које препушта суду према специфичностима конкретног случаја, да слободно, без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Првостепени суд је сваки доказ посебно и потом све доказе заједно ценио у складу са правилима логичког закључивања и оним што је животно прихватљиво, вршећи анализу и оцену сваког доказа засебно и у узајамној вези са другим доказима и то у контексту оних чињеница које су релевантне за доношење одлуке, па је закључак о изнетим наводима извео ценећи писане доказе, исказе парничних странака и сведока, из којих је несумњиво утврдио битне чињенице за одлучивање, посебно у ситуацији када тужена није имала законску обавезу да враћа дугове свог ванбрачног супруга. Дакле, оцена суда о обавези тужене донета је на темељу целовите оцене међусобно повезаних изведених доказа, па су неосновани супротни наводи жалбе којима се указује да оцена доказа првостепеног суда није суштинска, већ мањкава и непотпуна. Овај суд нема основа да сумња у утврђено чињенично стање на коме је заснована побијана пресуда, јер је првостепени суд у образложењу своје одлуке дао разлоге којима је на јасан начин објаснио како је текао доказни поступак, који су докази изведени и како су утврђене чињенице битне за одлучивање о тужбеном захтеву.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужене, односно законитости и правилности првостепене пресуде, Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе, али како не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари, није их посебно образлагао сагласно овлашћењу из члана 396. став 1. ЗПП.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је жалбу тужене одбио и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке применом члана 390. ЗПП.

Потврђена је на основу члана 401. тачка 2. ЗПП као правилна и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом члана 153, 154. и 163. ЗПП.

**Председник већа-судија
Маја Чогурић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић